

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. szeptember 23. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott neve ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2014. november hó 21. napján kihirdetett **4.B.751/2010/517.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlottak adócsalásként és magánokirat-hamisításként értékelt cselekményeit **1 rb.-nek minősíti.**

A vádlottakkal szemben az 1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) és b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő 2 rb. tártstettesként, folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntette miatt indított büntetőeljárást **m e g s z ü n t e t i.**

I.rendű vádlott neve I. r. vádlottat 300 (Háromszáz) napi tétel pénzbüntetésre is **ítéli.**

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 30.000,- (Harmincezer) Ft-ban állapítja meg. Az így kiszabott 9.000.000,- (Kilencmillió) Ft pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - 300 (Háromszáz) nap szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A pénzmellékbüntetés kiszabására és átváltoztatására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság **I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott** bűnösségét - egyezően - az 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: régi Btk.) 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő 2 rb. folytatólagosan, tártstettségben elkövetett adócsalás büntettében, a régi Btk. 274. § (1) bekezdés c) pontja szerint minősülő 2 rb. felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében és a régi Btk. 276. §-a szerint minősülő 2 rb. folytatólagosan, tártstettségben elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében állapította meg.

Ezért halmazati büntetésül I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottat 5 év 6 hónap börtönre, 5 év közügyektől eltiltásra és 8.000.000,- forint pénzmellékbüntetésre, II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottat 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban, illetve II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott esetében a házi őrizetben is töltött idő beszámításáról, és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott esetében a pénzmellékbüntetést annak meg nem fizetése esetén 12.500,- forintoként rendelte egy nap szabadságvesztésre átváltoztatni.

Mind a két vádlottat felmentette a régi Btk. 289. § (1) bekezdés a) és b) pontjába ütköző, de a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő 2 rb. társtetteségben elkövetett számvitel rendje megsértésének büntette miatt emelt vád alól.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- Az ügyész I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott terhére, anyagi jogszabálysértés miatt, számvitel rendjének megsértése büntetőben bűnösségük megállapítása érdekében, mindkét vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása, valamint az adóhatósági határozatokkal nem érintett összegű vagyonek elrendelése végett.

- I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott és védője elsődlegesen bűncselekmény hiányából, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából történő felmentés,

- II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott elsődlegesen bűncselekmény, vagy bizonyítottság hiánya okából történő felmentés, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése, harmadlagosan a kiszabott büntetés lényeges enyhítése,

- II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott védője elsődlegesen bűncselekmény hiányából, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából történő felmentés, harmadlagosan a kiszabott büntetés lényeges enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.468/2012/4-II. számú átiratában a vádlottak terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta, és a tényállás, valamint a bűnösségi körülmények kisebb mértékű kiegészítése mellett az első fokú ítélet megváltoztatását, az I. és a II. rendű vádlottak bűnösségének további a régi Btk. 289. § (1) bekezdés a) és b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő 2 rb. folytatólagosan, közvetett tettesként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetőben való megállapítását indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság ezt az elkövetői alakzatot állapítsa meg az adócsalás büntette esetében is, és mindkét vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú börtönbüntetést és közügyektől eltiltást szabjon ki. Ezen kívül I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottal szemben 663.209.000,- forint, II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottal szemben 4.800.000,- forint vagyonek elrendelésére is indítványt tett.

A vádlottak védői fellebbezéseiket írásban részletesen indokolták.

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott védője a fellebbezést akként tartotta fenn, hogy az elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából történő felmentésre, harmadlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésre irányul, de indokolást terjesztett elő a büntetés lényeges enyhítésére vonatkozóan is.

A bűncselekmény hiányában történő, felmentés végett bejelentett fellebbezés körében az adócsalást illetően a védő arra hivatkozott, hogy az írásba foglalt, indokolt ítélet szerint az elsőfokú bíróság is az **(1. sz. gazdasági társaság)** által meg nem fizetett áfa összeget tekintette kárnak, amelynek vonatkozásában azonban olyan gazdasági társaság felelősségét állapította meg, amihez I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottnak semmi köze nem volt.

A magánokirat-hamisítás vétsége a védői álláspont szerint büntetlen eszközselekmény, és a hamis tartalmú adóbevallások benyújtása egyébként sem köthető I.rendű vádlott neve I. rendű vádlotthoz.

A közokirat-hamisítás büntette vonatkozásában fenntartotta azon korábbi álláspontját, hogy a bűncselekmény már elévült. Eltérő bírói állásfoglalás esetére viszont arra hivatkozott, hogy a két **(állampolgárság megnevezése)** állampolgárságú személy által a cégbíróság előtt tett nyilatkozat azt támasztja alá, hogy ezek a személyek nem kényszer vagy fenyegetés, esetleg megtévesztés folytán jártak el, hanem tisztában voltak ügyvezetői szerepükkel együtt járó felelősséggel.

A számvitel rendje megsértése büntettének megállapítására irányuló ügyészi fellebbezéssel összefüggésben rámutatott az első fokú ítélet indokolásában fellelhető azon logikai ellentmondásra, ami az adócsalás büntette miatti felelősség megállapítása, és az előbbi bűncselekmény vádja alóli felmentés között van.

A bizonyíték hiánya okából történő felmentést a védő arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem sikerült minden kétséget kizáró módon bizonyítani I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott tevőleges szerepét a vád tárgyává tett bűncselekményekben. Így azt, hogy az **(állampolgárság megnevezése)** állampolgárokat rábírta a hamis tartalmú társasági szerződés benyújtására, és bennük azt a hamis tudattartalmat alakította ki, hogy a cégek vezetése szabályszerűen történik, holott azokat a külföldi állampolgárokat megtévesztve, valójában eleve az adócsalás szándékával hozatta létre.

A hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezést a védő elsősorban eljárási szabálysértésekre alapította, de támadta az első fokú tényállás megalapozottságát, a bizonyítási indítványok elutasítását, és az indokolási kötelezettség elmulasztására is hivatkozott.

A védelmi álláspont szerint a vád nem volt törvényes, ezért elsősorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését indítványozta.

Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló fellebbezés körében a védő a Be. 287. § (3) bekezdés utolsó fordulatainak megsértésére hivatkozott. Emellett a vádlottak és a tanúk törvényes figyelmeztetésének elmulasztását is sérelmezte.

A fellebbezés kifogásolta, hogy a titkos információgyűjtés (továbbiakban: TIGY) során szerzett adatok bizonyítékként történő felhasználását, mert a feljelentést nem a TIGY-et folytató szerv tette meg.

A bizonyítási indítványok elutasítása közül különösen **(1. sz. szakértő)** szakértőkénti bevonására tett indítvány elutasítását sérelmezte.

A védő kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott vallomásából csak I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottat terhelő részeket fogadta el, míg vallomásának egyéb részeit elvetette.

A fellebbezés indokolásában a védő részletesen kifejtette, hogy bűnösség megállapítása esetén az

adócsalás - szerinte - 1 rb.-nek minősül, illetve az elkövetéskor hatályos Btk. még nem ismerte a közvetett tettesi alakzatot. A pénzmellékbüntetés mellőzését kérte arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott vagyoni, jövedelmi viszonyait, és az elbírált bűncselekményeknek egyébként sem tényállási eleme a haszonszerzési célzat, így a pénzmellékbüntetés kiszabására törvénysértő módon került sor. A védő végső soron a büntetés lényeges enyhítését kérte.

II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott védője írásban indokolt fellebbezésében továbbra is elsődlegesen a II. rendű vádlott bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiánya okából történő felmentését, vagylagosan a büntetés lényeges enyhítését, illetve az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Ez utóbbit az első fokú ítélet tényállásának felderítetlenségére és azon eljárási szabálysértésre alapította, hogy az elsőfokú bíróság a perbeszédnek elhangzását követően I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott távollétében ismét megnyitotta a bizonyítási eljárást, és úgy vett fel bizonyítást, hogy azon az I. rendű vádlott nem volt jelen, majd ezt követően ítéletet is hozott.

A bűncselekmény hiányában történő felmentésre irányuló fellebbezését azzal indokolta, hogy az áfacsalás I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott által irányított **(1. sz. gazdasági társaság)** értékesítései során valósult meg, és nem a vádban írt időben és módon. A feltalált számlamásolatok és adóbevallások között pedig nincs számszaki egyezőség. Hivatkozott továbbá **(1. sz. szakértő)** magánszakvéleményében írtakra, amelyek a védő álláspontját támasztják alá. Ezért indítványt tett nevezett szakértőkenti bevonására, vagy más igazságügyi adó-, járulék- és könyvszakértő kirendelésére.

A bizonyíték hiányában történő felmentés körében arra hivatkozott, hogy a bizonyítási eljárás során nem sikerült minden kétséget kizáró módon bizonyítani azt, hogy II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott képviselte-e a két **(állampolgárság megnevezése)** állampolgárságú személy által jegyzett gazdasági társaságokat, továbbá azt sem, hogy a II. rendű vádlott tudattartalma a vád tárgyává tett bűncselekmény valamennyi tényállási elemét átfogta.

A számvitel rendje megsértésének büntetével kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helyes okfejtéssel mentette fel védencét e bűncselekmény vádja alól, de logikailag ezzel ellentétes okfejtéssel állapította meg bűnösségét az adócsalás büntetében.

Az enyhítésre irányuló fellebbezés körében a védő kérte II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottnál számba vett enyhítő körülmények nagyobb nyomatékkal történő értékelését.

A fellebbezési nyilvános ülésen II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott védője fenntartotta **(1. sz. szakértő)** szakértőkenti bevonására, vagy más igazságügyi adó-, járulék- és könyvszakértő kirendelésére irányuló indítványát. Álláspontja szerint a szakértő feladatául kell kitűzni annak megállapítását, hogy a **(2. sz. gazdasági társaság)** és a **(3. sz. gazdasági társaság)** beszerzései megfelleltethetők-e a **(4. sz. gazdasági társaság)** felé történt értékesítési számláknak, és ha nem, mi az oka az eltérésnek. Tekintettel arra, hogy az értékesítési láncolat során csak egyszer lehet megkárosítani a költségvetést, ezért indítványozta, hogy a szakértő állapítsa meg azt is, hogy ez a kár mikor következett be: a **(1. sz. gazdasági társaság)** számlakibocsátásánál, vagy a **(4. sz. gazdasági társaság)** számlabefogadásánál. A szakértő térjen ki arra is, hogy a **(2. sz. gazdasági társaság)** és a **(3. sz. gazdasági társaság)** áfabevallásával érte-e valós kár az állami költségvetést.

Az ügyész a bizonyítási indítvány elutasítását indítványozta, és fenntartotta az átiratában írtakat azzal a kiegészítéssel, hogy a számvitel rendje megsértésének büntetőjogi törvényben történő bűnösség megállapításának a büntetés kiszabása szempontjából nincs jelentősége, ezért e bűncselekmény vonatkozásában az eljárás megszüntetését indítványozta. Az ügyész részletesen kitért arra is, hogy mely okból tartja alaptalannak a védők által a fellebbezésük indokolásában írt észrevételeket.

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott védője fenntartva a fellebbezése indokolásában kifejteteket, elődlegesen az I. rendű vádlott felmentését, másodlagosan eljárási szabálysértések és a hiányosan lefolytatott bizonyítási eljárás miatt az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, harmadlagosan védence büntetésének az enyhítését kérte azzal, hogy egyetértett II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott védőjének bizonyítási indítványával.

II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott védője is fenntartotta a fellebbezését, melyben elsősorban a II. rendű vádlott felmentését, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, harmadlagosan pedig a büntetés lényeges enyhítését kérte. A vagyonekbevitelét illetően arra hivatkozott, hogy II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott a havi 200.000-300.000,- forintot megbízásával járó költségeinek fedezésére, nem pedig javadalmazásként kapta.

Az ítélet tábla a később kifejtendőkre tekintettel további bizonyítási felvételét nem tartotta szükségesnek, ezért II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította.

Az ítélet tábla a fellebbezések közül az ügyésznek a vádlottakkal szemben 2 rb. társtettesként, folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntette miatt indult eljárás megszüntetésére, valamint I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott védőjének az adócsalás 1 rb.-nek minősítésére irányuló fellebbezését ítélte alaposnak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Itt mutat rá a másodfokú bíróság, hogy helytelen az a védelmi álláspont, mely szerint fellebbezés hiányában az első fokú ítéletnek a zár alá vétellel kapcsolatos rendelkezései jogerőre emelkedtek. A már hivatkozott rendelkezés szerint ugyanis amennyiben az ítélettel szemben a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény minősítését, vagy a büntetés kiszabását támadó fellebbezés bejelentésére került sor, akkor a másodfokú bíróság az ezekhez kapcsolódó járulékos kérdésekben hivatalból dönt. Amennyiben viszont kizárólag az elkövetésre, vagyonekbevitelre, lefoglalásra és egyéb járulékos kérdésekre vonatkozóan jelentettek be fellebbezést, úgy valóban csak korlátozott felülbírálatra van lehetőség. A Be. 348. § (3) bekezdése alapján, ilyen irányú fellebbezés esetén csak a megtámadott járulékos kérdésekben dönthet a másodfokú bíróság.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

A védelmi fellebbezések a vád törvényességét is támadták. A törvényes vád minimális tartalmi követelményével az 1/2007. BK vélemény A/I. pontja és több eseti döntés is foglalkozik. A BK vélemény a vád törvényességének alaki feltételeként határozza meg, hogy a bírósági eljárás lefolytatását vádlói jogosultsággal rendelkező személy kezdeményezze. Ezen alaki követelménnyel szemben a jelen ügyben védői kifogás nem merült fel.

A hivatkozott BK vélemény A/I.2. pontja a Be. 2. § (2) bekezdésével összefüggésben azt

tartalmazza, hogy a törvényes vád minimális tartalmi követelménye, hogy meghatározott személy pontosan körülírt büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. E minimális tartalmi követelmény egyik feltétele az, hogy a benyújtott vád meghatározott személy ellen irányuljon, a másik követelmény pedig, hogy pontosan körülírt büntetőtörvénybe ütköző cselekményt tartalmazzon. A BK vélemény A/I/2/b. pontja szerint a vád tárgyává tett cselekmény körülírása akkor pontos, ha a vádló indítványában ismertetett történeti tényállás hiánytalanul tartalmazza a bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek megfelelő konkrét tényeket: az elkövetési magatartást, a cselekmény megvalósításának helyét és idejét.

A Csongrád Megyei Főügyészség 2.B.1783/2009/67-II. számú vádirata e tartalmi követelményeknek megfelelt.

A bírói gyakorlat azonban már a hivatkozott BK vélemény megjelenése előtt megkezdte a Be. 2. §-ában megfogalmazott törvényes vád tartalmi követelményeinek kimunkálását. Ennek során az a gyakorlat alakult ki, hogy „a vádelv a vád és az ítélet tényállása közötti teljes történeti azonosságot nem követeli meg. A bíróságnak a bizonyítás során a tényállás hiánytalan, valóságnak megfelelő tisztázására kell törekednie. A bizonyítás eredményéhez képest az ítéleti tényállás több vonatkozásban (így az elkövetés helye, ideje, módja tekintetében) eltérhet a vádirati tényállástól anélkül, hogy az a vádelvet sértené” (BH 2005.242.).

A jelen ügyben a bíróság a szakértői vélemény kiegészítésén alapuló vád módosítás eredményeként tért el az eredeti vádirati tényállástól. Abban is egységes azonban a bírói gyakorlat, hogy a törvényes vád hiányára alappal nem hivatkozhat a védelem akkor sem, ha az eredeti vád alapján folytatott eljárásban a bíróság által lefolytatott bizonyítás adataiból meríti az ügyész a vád kiterjesztését megalapozó tényeket (BH 2010.114.). Az ügyész a jelen ügyben azonban csak pontosította az eredeti vádirati tényállást, magát a vádat nem terjesztette ki.

A törvényes vád fogalomkörében az ítélőtábla irányadónak tekintette a Bírósági Határozatok 2011. évi 219. szám alatt közzétett eseti döntésben megfogalmazott azon álláspontot is, mely szerint „a törvényes vádnak nem fogalmi ismérve az, hogy a „a büntető törvénybe ütköző cselekmény” leírása körében a törvényi tényállás jogi fogalmait használja, elégséges ha a történeti tények leírása oly mértékig konkrét, amelyből - bebizonyítotttságot feltételezve - büntető törvénybe ütköző cselekményre lehet következtetni”.

Az előbb részletezettek alapján az ítélőtábla egyetértett a fellebbviteli főügyészségnek a védelmi fellebbezések indokolásával kapcsolatosan kifejtett azon álláspontjával, hogy a Csongrád Megyei Főügyészség előbb hivatkozott vádirata megfelelt a vád törvényességével szemben támasztott tartalmi követelményeknek, mert az konkrét személy pontosan körülírt büntető törvénybe ütköző magatartását tartalmazta az elkövetési hely és az elkövetési időpont feltüntetésével. Bár ez utóbbi a később kifejtendők szerint pontosításra szorult, az előbb írtakból következőleg ez nem érintette a vád törvényességét.

A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Be. 287. § (3) bekezdésében írt rendelkezést is, mert a tárgyalást a bíró személyében történt változásra tekintettel nem a törvényben előírtak szerint ismételte meg. Az ítélőtábla ezt a védelmi álláspontot sem osztotta.

A Be. 287. § (3) bekezdése szerint a tárgyalást hat hónapon belül ismétlés nélkül lehet folytatni, ha a tanács összetételében nem történt változás; egyébként a tárgyalást előlről kell kezdeni. A 97/2012. BK véleménynek a 287. § (4) bekezdéséhez fűzött magyarázata szerint a törvény mind az

időtűllépés, mind az időtűllépés nélküli tanácsváltozás miatti megismétlést könnyítésként, a tárgyalás anyagának ismertetésével is lehetővé teszi. Ez a rendelkezés felhatalmazza a bíróságot arra, hogy eldöntse milyen mélységben ismétlje meg a tárgyalást. Ez történhet a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvek lényegének, a korábbi tárgyaláson elhangzott és jegyzőkönyvezett nyilatkozatok, valamint a korábbi tárgyaláson felolvasott, vagy ismertetett vallomások, okirati bizonyítékok, szakértői vélemények ismertetésével is, de amennyiben a bíróság szükségesnek tartja, úgy a vádlottakat ismét részletesen kihallgathatja, illetve a tanúkat, szakértőket újra idézheti. Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy az ismétlés elmaradása relatív eljárási szabálysértés, vagyis csak akkor eredményezi az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, ha a mulasztás az ügydöntő határozatot lényegesen befolyásolta (BH 2005.208., EBH 2007.1593., 1/2002. BJE. határozat). Az elsőfokú bíróság a bíró személyében történt változásra tekintettel a tárgyalást megismételte (382. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv), ennek keretében az ügyész ismertette a vádiratot, majd a bíróság a korábbi tárgyalás anyagát, ideértve az ott ismertetett iratokat is, ismertette. Erre figyelemmel az ítéletábra nem osztotta a védőnek azt a kifogását sem, hogy a vádlottak Be. 117. § (1) - (4) bekezdése szerinti törvényes figyelmeztetése elmaradt. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú eljárás idején már nem volt hatályban az a törvényi rendelkezés, ami a figyelmeztetések és az arra adott válaszok szó szerinti jegyzőkönyvezését követelte meg.

Az iratokból az is kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság utóbb nem elégedett meg a tárgyalás Be. 287. § (3) bekezdése szerinti megismétlésével, hanem lényegében a tanúk újbóli megidézésével és kihallgatásával részben ismét lefolytatta a bizonyítási eljárást.

Az ítéletábra nem osztotta a védőknek azt az álláspontját sem, mely szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Be. 281. § (5) bekezdésében írt törvényi rendelkezést. Eszerint „ha a tanács elnökének a (2) bekezdésben megjelölt intézkedése nem lehetséges, vagy az nem vezetett eredményre, a tárgyalást a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent, szabadlábon lévő vádlott távollétében is meg lehet tartani, a bizonyítási eljárás azonban - a (9) bekezdés esetét kivéve - nem lehet befejezni. Az iratok szerint az elsőfokú bíróság a perbeszédeket követően a bizonyítási eljárást további bizonyítás felvétele végett újból megnyitotta. Ezen a tárgyaláson (508. jegyzőkönyv) I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott nem volt jelen, és a nyomban megkísérelt rendőri elővezetése sem vezetett eredményre. Az elsőfokú bíróságnak azonban rendelkezésére állt I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott nyilatkozata, amelyben kijelentette, hogy kéri a tárgyalás távollétében történő megtartását. A Be. 281. § (5) bekezdése utal ugyanezen szakasz (9) bekezdésére, amely lehetővé teszi a bizonyítási eljárás befejezését, és az ügydöntő határozat meghozatalát abban az esetben, ha a vádlott előzetesen bejelentette, hogy a tárgyaláson nem kíván részt venni. Az elsőfokú bíróság tehát ebben az esetben sem valósított meg eljárási szabálysértést.

Alaptalan az a védelmi észrevétel, mely szerint az elsőfokú bíróság a tanúkat nem figyelmeztette a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontja szerinti mentességi jogukra. A jegyzőkönyvekből megállapítható, hogy ott ahol erre szükség volt, az elsőfokú bíróság e törvényi rendelkezésnek megfelelően járt el.

Az ítéletábra nem osztotta I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott védőjének azt a kifogását sem, hogy a titkos információgyűjtés eredménye a bírósági eljárásban nem volt felhasználható, mert a feljelentést nem az információt gyűjtő szerv tette meg. A TIGY-re vonatkozó, annak foganatosításakor hatályos eljárási törvény rendelkezései szerint, ha a nyomozás elrendelését megelőzően külön törvény alapján a bíró, illetőleg az igazságügyért felelős miniszter által engedélyezett titkos információgyűjtés végrehajtása során az ügyben a nyomozást elrendelik, a titkos információgyűjtést a továbbiakban csak e törvény szerint, mint titkos adatszerzést lehet folytatni. Nem kizárt tehát, hogy a TIGY végrehajtása során nem az azt végző, hanem valamely más

szerv feljelentése alapján elrendeljük a nyomozást. A jelen ügyben is ez történt: a Vám és Pénzügyőrség Nyugat-dunántúli Regionális Nyomozó Hivatalánál az APEH feljelentése folytán 2009. február 9. napján nyomozás indult a vádlottakkal szemben, azaz még a TIGY meghosszabbított ideje alatt.

Nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a közokirat-hamisítás büntette vonatkozásában nem állapította meg e bűncselekmény elévülését. E körben kifejtett álláspontját az ítélet tábla mindenben osztotta. Az előbb már hivatkozott, 2009. február 9. napján 61/2009.bü. szám alatt megindult nyomozás kiterjedt I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségének a vizsgálatára is. Később 2009. március 23. napján a Vám és Pénzügyőrség Nyugat-dunántúli Regionális Nyomozó Hivatala adócsalás büntette miatt ismeretlen tettes ellen 170/2009.bü. szám alatt is nyomozás indított. Ezt az ügyet egyesítették a 61/2009.bü. számú üggyel 2009. március 24. napján. Az egyesítő határozatot a nyomozó hatóság épp érintettségük okán I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottnak is kézbesítette. Utóbb az ügyek elkülönítésére a **(2. sz. gazdasági társaság)** és a **(3. sz. gazdasági társaság)** székhelye miatt került sor, hiszen ez határozta meg a bűncselekmény elkövetésének a helyét, és ezzel a nyomozó hatóság illetékességét. Az elévülés szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a nyomozó hatóság külön nem gyanúsította be a vádlottakat a közokirat-hamisítás büntettével. Az elévülés szempontjából az a meghatározó, hogy a vádlottakkal szemben adócsalás büntettének gyanúja miatt indult nyomozás és utóbb az ügyész ezzel a bűncselekménnyel összefüggésben elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt is vádat emelt.

A fentiek alapján az ítélet tábla a védőknek az eljárási szabálysértésre alapított, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezéseit alaptalanoknak találta.

A felmentésre irányuló védelmi fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadták. Vitatták a tényállás megalapozottságát, sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság több, általuk indítványozott személyt tanúként nem hallgatott ki, továbbá a magánszakvéleményt benyújtó **(1. sz. szakértő)**-t szakértőként nem vonta be az eljárásba. I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott védője kifogásolta az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét is, mert álláspontja szerint a bíróság II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott vallomásából csak I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottra terhelő részeket értékelte bizonyítékként.

Ezzel kapcsolatosan az ítélet tábla rámutat, hogy töretlen a bírói gyakorlat abban, és nem tekinti a bizonyítékok perrendszerű értékelésének megsértését, ha a bíróság valamely vallomásból csak azokat a részeket fogadja el, amelyeket az egyéb bizonyítékok is alátámasztanak, míg más bizonyítékokkal alá nem támasztott részeit elveti (BH 1998.418.).

Az előzőekben az ítélet tábla már arra is rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 287. § (3) és (4) bekezdése alapján megismételt tárgyaláson a korábbi tárgyalás anyagának ismertetésén túl a tanúk újbóli kihallgatásával valójában újra tárgyalta az ügyet. Emellett azonban meghallgatta a nyomozás során eljáró **(2. sz. szakértő)** igazságügyi adó-, járulék- és könyvszakértőt, és okirati bizonyítékként felolvasta a védelem által felkért **(1. sz. szakértő)** igazságügyi szakértő véleményét. Épp e szakértői vélemény folytán vált indokolttá a nyomozás során eljáró szakértő szakvéleményének kiegészítése. A szakértő ennek során figyelembe vette az addig felvett bizonyítás adatait, így **(1. sz. szakértő)** által leírtakat is, és erre tekintettel módosította korábbi szakvéleményét. A hatályon kívül helyezést célzó fellebbezések körében az ítélet tábla a korábbiakban már rámutatott, hogy nem jelenti a vád törvényességének a sérelmét és nem eredményez hatályon kívül helyezést az, ha az ügyész a felvett bizonyítás eredményeként módosítja az eredeti vádat.

Az a körülmény, hogy az eredetileg eljáró igazságügyi adó-, járulék- és könyvszakértő **(1. sz. szakértő)** véleményére figyelemmel módosította korábbi szakvéleményét, egyúttal azt is jelenti, hogy a két szakértői vélemény között nincs lényegi ellentmondás, ezért ez okból sem volt indokolt a védelem felkérésére eljáró **(1. sz. szakértő)** szakértőkénti bevonása. Ezért a másodfokú bíróság is elutasította II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott védőjének erre tett indítványát.

Mindezekből az is következik, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges és szükséges körben lefolytatta, ennek eredményeként túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amit a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az iratok alapján kizárólag a következőkkel helyesbített, illetve egészített ki:

Mellőzi az első fokú ítélet 45. oldalának 3. bekezdés 3. sorából a „nem” szót, és ugyanezen bekezdés utolsó tagmondatát, vagyis azt, hogy „nem követték el”.

Kiegészíti a tényállást azzal, hogy az adóbevallások határideje a negyedévet követő hónap 20. napja, míg a beszámoló közzétételének határideje a következő év május 31. napja.

A **(2. sz. gazdasági társaság)**-nak 2010. május 31. napjáig kellett volna a beszámolót közzétennie. E dátum tényállásban történő rögzítésének a bűncselekmény elkövetési időpontja miatt van jelentősége.

Az első fokú ítélet 54. oldal utolsó bekezdéséből a tényállásba átemeli azt, hogy a II. rendű vádlott az I. rendű vádlottól havi 200.000-300.000,- forintot kapott a közreműködéséért.

Kiegészítette a tényállást azzal is, hogy a vádlottak a magatartásukkal az állami költségvetésnek összesen 2.096.039.000,- forint vagyoni hátrányt (adóbevétel csökkenést) okoztak.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az előbb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a másodfokú bíróság a felülbírálat során irányadónak tekintette.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság a bizonyítékok perrendszerű értékelésével az adócsalás büntette, a közokirat-hamisítás büntette és a magánokirat-hamisítás vétsége tekintetében helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére. Téves a védőknek az az érvelése, hogy I. rendű vádlott neve I. és II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott azért nem lehet az adócsalás tettese, mert ezt a bűncselekményt kizárólag az adóalany követheti el, és ez a személyes kvalifikáltság a vádlottaknál nem állapítható meg, hiszen egyikőjük sem volt a **(2. sz. gazdasági társaság)**, illetve **(3. sz. gazdasági társaság)** ügyvezetője. Az érvelésük pontatlansága abból fakad, hogy az adócsalást tettesként valóban csak az adóalany követheti el, ugyanakkor figyelmen kívül hagyták azt, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint ezt a bűncselekményt közvetett tettesként vagy bűnsegédként bárki elkövetheti (BH 2013.200., BH 2010.319.).

Bár az elsőfokú bíróság által alkalmazott anyagi jogszabályok törvényi szinten nem ismerték és használták a közvetett tettesség fogalmát, a bírói gyakorlat azonban már ekkor is figyelembe vette. A másodfokú bíróság azonban az elsőfokú bíróságtól eltérően, 2010. május 31. napjában jelölte meg az elkövetés időpontját. Az ekkor hatályos anyagi jogi rendelkezések, azaz az 1978. évi IV. törvény 20. § (2) bekezdése már kifejezetten tartalmazta a közvetett tettesség meghatározását. Eszerint: közvetett tettes az, aki a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását e cselekményért gyermekkor, kóros elmeállapot, kényszer, fenyegetés miatt nem büntethető, vagy tévedésben levő

személy felhasználásával valósítja meg.

Az irányadó tényállás szerint I.rendű vádlott neve I. és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott a két külföldi állampolgárral azért alapították a két gazdasági társaságot, hogy azok felhasználásával adócsalást kövessenek el. Azzal a két **(állampolgárság megnevezése)** állampolgár is tisztában volt, hogy a társaságokat nem ők fogják irányítani, de arról már nem tudtak, hogy a vádlottak a társaságokat adócsalásra használják fel. Ily módon ők tévedésben voltak a társaságok célját illetően, azaz I.rendű vádlott neve I. és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott e két tévedésben lévő személyt használták fel a bűncselekmény elkövetéséhez. Ezért az adócsalást mindketten közvetett tettesként valósították meg, mely elkövetői magatartást az 1978. évi IV. törvény 2009. augusztus 9. napjától külön elkövetői alakzatként szabályozta.

A magánokirat-hamisítás vétségét illetően I.rendű vádlott neve I. és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott egymás tevékenységéről tudva, szándékegységben nyújtották be a hamis tartalmú adóbevallásokat az adóhivatalhoz, és használták fel az azokat alátámasztani látszó hamis számlákat, így tevékenységük ebben az esetben társtettesként elkövetettnek minősül. A védelmi érvelés kapcsán megjegyzi az ítéletábra, hogy a hamis tartalmú adóbevallás benyújtása valóban eszközcselekménye az adócsalásnak, ugyanakkor az azok alapjául szolgáló, a hamis tartalmú számlák felhasználása már nem tekinthető büntetlen eszközcselekménynek.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban is, hogy a vádlottak a közokirat-hamisítás büntettét felbujtóként valósították meg. Ebben az esetben a **(állampolgárság megnevezése)** állampolgárok nem voltak, nem lehettek tévedésben, hiszen jól tudták, hogy csak papíron ügyvezetői a gazdasági társaságoknak, azokkal ők semmiféle tevékenységet nem kívánnak folytatni. Ily módon az a társasági szerződés, amely az ő ügyvezetői minőségüket tünteti fel, valójában hamis tartalmú volt. E társasági szerződések aláírására az I. rendű vádlott felkérésére a II. rendű vádlott bírta rá a **(állampolgárság megnevezése)** állampolgárokat, pénzbeli ellenszolgáltatás fejében. Az I. rendű vádlott tehát a II. rendű vádlott felbujtója volt, aki ennek eredményeként bujtotta fel (bírta rá) az előbb írt személyeket a közokirat hamisítására. A védelmi észrevétellel ellentétben a bírói gyakorlat ismeri a felbujtó felbujtója elkövetői minőséget is.

A vádlottak következetes védekezése szerint adócsalást nem követtek el, mert a váddal érintett **(2. sz. gazdasági társaság)** és **(3. sz. gazdasági társaság)**-hoz egyikőjüknek sincs semmi köze, ugyanakkor sem az adóhatóság, sem az elsőfokú bíróság nem vitatta a tényleges áruforgalmat.

Az értékesítési láncolatot tekintve a következők állapíthatók meg: I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott tulajdonosa volt a **(5. sz. gazdasági társaság)**-nak, valamint a **(honosság megnevezése)** honosságú **(1. sz. gazdasági társaság)** nevű cégnek. Az árut a **(1. sz. gazdasági társaság)** szállította a szintén I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott érdekeltségi körébe tartozó **(6. sz. gazdasági társaság)** céggel az **(5. sz. gazdasági társaság)** [település]-i telephelyére. Itt az árut értékesítették a **(2. sz. gazdasági társaság)** és a **(3. sz. gazdasági társaság)**-nek, de az áru a raktárból valójában nem mozdult el, mert a két előbb említett cég nyomban értékesítette a szintén I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott érdekeltségi körébe tartozó **(4. sz. gazdasági társaság)**-nak.

Az áru nyombani értékesítését az ott dolgozó tanúként kihallgatott raktárosokon kívül I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott is elismerte.

A **(4. sz. gazdasági társaság)**a számítástechnikai eszközöket a **(7. sz. gazdasági társaság)**-nak adta el, ami továbbértékesítette azt az ugyancsak I. rendű vádlott érdekeltségébe tartozó **(5. sz. gazdasági**

társaság)-nak. Ezzel az áru visszakerült az I. rendű vádlott tulajdonába. A **(7. sz. gazdasági társaság)** ügyvezetőjének mind az eladót, mind a vevőt a II. rendű vádlott szerezte.

Okkal vetődik fel a kérdés, hogy mi szükség volt a **(2. sz. gazdasági társaság)** és a **(3. sz. gazdasági társaság)** közbeiktatására, miért nem lehetett az árut az **(1. sz. gazdasági társaság)**-tól közvetlenül a **(4. sz. gazdasági társaság)**-nak értékesíteni. Erre csak az az egy logikus válasz adható, hogy az értékesítési láncolat egy pontján közbe kellett iktatni két olyan kft.-t, ahol az áfa visszaigényelhető volt oly módon, hogy ezek a kft.-k lehetőleg ne legyenek köthetők sem I.rendű vádlott neve I. rendű, sem II.rendű vádlott neve II. rendű vádlotthoz.

Lényegében a védők által is elfogadottan, a kiegészített igazságügyi adószakértői vélemény alapján tényként rögzíthető, hogy az **(1. sz. gazdasági társaság)** ténylegesen behozta külföldről az árut, amely után adóbevallást kellett volna tennie, de az értékesítésre figyelemmel az áfát jogszerűen igényelhetette volna vissza, tehát nullás bevallást kellett volna benyújtania. Így az **(1. sz. gazdasági társaság)** részéről adóügyi jogszabálysértés történt, de vagyoni hátrány az állami költségvetést az értékesítés ezen pontján nem érte. A költségvetést kár ott érte, amikor a **(2. sz. gazdasági társaság)** és a **(3. sz. gazdasági társaság)** a nettó áron, áfa megfizetése nélkül „vásárolt” árut áfával terhelt „továbbértékesítette” a **(4. sz. gazdasági társaság)**-nak, majd az áfát az áfa fizetése körében levonásba helyezte. E konstrukció révén I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott tulajdonában maradt az áru, és az áfa révén még többletbevételhez is jutott.

E konstrukció lényege tehát az volt, hogy I.rendű vádlott neve I. és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott az áfa összegéhez hozzájussanak anélkül, hogy az önmagába visszatérő értékesítési láncolatban azt ténylegesen egyszer sem fizették meg.

Mindezekre tekintettel az előbb írt három bűncselekmény tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vádlottak bűnösségét és helyes indokok alapján alkalmazta az elkövetéskor hatályban levő törvényt. Ugyanakkor tévedett az adócsalás és a magánokirat-hamisítás rendbeliségét illetően. A bírói gyakorlat szerint ha ugyanaz a terhelt több gazdasági társaságban kifejtett tevékenységével sérti a költségvetésnek az adóbevételhez való jogát, és a folytatóság törvényben írt tartalmi követelményei is fennállnak, a bűncselekmények halmazata az adónemek, nem pedig a gazdasági társaságok számához igazodik (BH 2004.270., de ez következik a Legfelsőbb Bíróság (ma Kúria) 2010.60. szám alatt közzétett eseti döntéséből is).

Ezért az ítélet tábla a vádlottak adócsalás büntettként, és az ezekhez kapcsolódó magánokirat-hamisítás vétségeként értékelt cselekményeit 1-1 rb.-nek minősítette.

A másodfokú bíróság osztotta az ügyész álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság téves logikai okfejtéssel nem állapította meg a vádlottak bűnösségét a számvitel rendje megsértésének büntettként. Ezt a logikai hibát a védelmi fellebbezések is megemlítették, de nyilvánvalóan más végkövetkeztetéssel. A másodfokú bíróság - az adócsalásnál az elsőfokú bíróság által helyesen kifejtett okfejtésre is tekintettel - a helyesbített tényállásban megállapított tényekből azt a következtetést vonta le, hogy I.rendű vádlott neve I. és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott, csakúgy mint az adócsalás büntettként, ezt a bűncselekményt is közvetett tettesként valósították meg, hiszen a két tévedésben lévő **(állampolgárság megnevezése)** állampolgárt használták fel a bűncselekmény elkövetéséhez. II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott a hamis tartalmú számlákat és adóbevallásokat mire akarja felhasználni, és vele szándékegyesben, azaz társtettesként járt el.

Ezért az ítélőtábla megállapította, hogy I.rendű vádlott neve I. és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott a helyesbített tényállásban részletezett magatartásukkal megsértették a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 4. § (1), (2), 12. § (1) és 165. § (1) bekezdésében írt rendelkezéseket és ezzel megvalósították az 1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) és b) pontjába ütköző, és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő 2 rb., a 20. § (3) bekezdése alapján társtettesként és a 12. § (2) bekezdése alapján folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetettét.

E bűncselekmény büntetési tétele 3 évig terjedő szabadságvesztés. A magánokirat-hamisítás vétségét 1 évig, a közokirat-hamisítás büntetettét 3 évig, az adócsalás büntetettét 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a régi Btk. Erre figyelemmel az újabb bűncselekmény a halmazatként figyelembe vehető 2-12 évig terjedő büntetési tételkeretet nem befolyásolja. Az ítélőtábla osztotta az ügyész álláspontját, hogy e bűncselekménynek a vád tárgyává tett jelentősebb súlyú bűncselekmény mellett a felelősségre vonás szempontjából nincs jelentősége, ezért e vonatkozásban az eljárást a Be. 332. § (2) bekezdése alapján megszüntette.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítélőtábla mellőzte a felbujtói bűnrészeség enyhítő körülménykénti értékelését. Az 56. BK vélemény szerint ennek csak a bűnsegédi magatartás tekinthető. Egyebekben az elsőfokú bíróság hiánytalanul állapította meg a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, és a régi Btk. 83. § (1) bekezdését szem előtt tartva, arányos büntetéseket szabott ki a vádlottakkal szemben. Az adócsalás esetében az elkövetési érték az irányadó értékhatár többszörösét meghaladja, ezért a büntetés enyhítésére nem látott indokot a másodfokú bíróság. Nem osztotta azonban az ügyésznek a szabadságvesztés súlyosítására irányuló fellebbezését sem. Ennek során figyelembe vette azt, hogy a legutolsó, 2008. októberi részselekmény óta közel 7 év eltelt, így a jelentős időmúlásra figyelemmel a büntetés arányos.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott mellékbüntetések tartama is arányos, a bűncselekmények jellegére, az elkövetők személyiségére tekintettel azok súlyosítását sem tartotta szükségesnek a másodfokú bíróság. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság más elkövetési időpontot vett alapul, mint amit az ítélőtábla, helyesbítenie kellett a mellékbüntetés jogszabályi alapját, mert az a régi Btk. 62. § (1) és 63. § (1) bekezdése.

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottal szemben pénzmellékbüntetést is kiszabott. A 2010. május 31-i elkövetési időpontot alapul véve azonban ezt a mellékbüntetést az elkövetéskori régi Btk. már nem ismerte, helyette 2010. január 1-től önálló büntetésként szabályozta a pénzbüntetést. Az alkalmazás feltételei, ide értve a kötelező kiszabást, lényegesen nem változtak. A védelmi okfejtés szerint az ítéletben elbírált bűncselekményeknek nem tényállási eleme a haszonszerzés, ezért a pénzmellékbüntetés alkalmazása is törvénysértő volt.

Az ítélőtábla álláspontja ezzel szemben az, hogy a pénzbüntetés alkalmazásának nem az a törvényi feltétele, hogy az elbírált bűncselekmény tényállási elemként határozza meg célzatként a haszonszerzést. Az alkalmazás előfeltétele az, hogy a vádlott ítéletben elbírált bűncselekményével összefüggésben a haszonszerzés, mint motívum kimutatható-e. A konkrét ügyben ez a cél egyértelműen megmutatkozott, hiszen a vádlotti cselekvőség mozgatórugója kizárólag az áfa jogosulatlan elszámolása volt.

Ezért az ítélőtábla I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottat a régi Btk. 51. § (1) és (2) bekezdése alapján pénzbüntetésre is ítélte. A napi tételek számát és az egy napi tétel összegét a régi Btk. 51. § (3) bekezdése alapján állapította meg, míg az átváltoztatásról az 52. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

A pénzbüntetés kiszabására tekintettel az ítéltábla mellőzte a pénzmellékbüntetés kiszabására és annak átváltoztatására vonatkozó rendelkezést.

Az ítéltábla nem osztotta az ügyész indítványát a vagyonekbevétele elrendelésére vonatkozóan. A már kifejtettek tekintettel, a másodfokú bíróság az adócsalásként értékelt bűncselekményt 1 rb.-nek minősítette, ezáltal annak elkövetési értéke összesen 2.096.039.000,- forint. Az irányadó tényállás szerint az adóhatóság a kft.-ket összesen 2.684.518.000,- forint adóhiány megfizetésére kötelezte. Ezért az ügyész által is hivatkozott 69/2009. és 96/2011. Büntető Kollégiumi véleményekre is tekintettel, nincs törvényi lehetőség a terheltekkel szemben vagyonekbevétele elrendelésére, hiszen az adóhatósági kötelezés magasabb összegű, mint az ítéletben megállapított adóbevétele csökkenés.

Egyebekben az első fokú ítélet rendelkezései törvényesek.

A kifejtettek közül következik, hogy az ítéltábla az ügyész fellebbezését részben alaposnak találta, illetve osztotta I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott védőjének az adócsalás bűntetteként értékelt cselekmény minősítésére vonatkozó észrevételét, és az első fokú ítéletet hivatalból felülbírálván, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2015. szeptember hó 23.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.237/2015/12. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 4.B.751/2010/517. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. szeptember 23.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke